Edgar Rice Burroughs

JESKYNNÍ DÍVKA

Splendidum družstvo

JESKYNNÍ DÍVKA

EDGAR RICE BURROUGHS

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

JESKYNNÍ DÍVKA

Copyright © Edgar Rice Burroughs, 1925

Translation © Tereza Novotná, 2021

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2022

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-144-7 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-145-4 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-146-1 (PDF)

Podle originálu The Cave Girl od Edgara Rice Burroughse, přeložila Tereza Novotná.

Obsah

PRVNÍ ČÁST
Ztroskotání
Divocí lidé
Malý ráj
Na pokraji smrti
Probuzení
Volba
Prázdná vesnice
Setkání s Nadarou
Waldo hledá Nadaru
Na konci stezky
Setkání
DRUHÁ ČÁST
Král Isonyrkki
Král Thandar
Velká Nagola
Bitva
Únos Nadary
Hledání
První důstojník Stark
Divoká příroda
Stavba lodi
Lovci lebek
Záchrana
Piráti
Jak to všechno dopadlo?
Edgar Rice Burroughs – životopis

PRVNÍ ČÁST

Ztroskotání

Nevýrazná postava toho tvora se rýsovala jen jako rozmazaná skvrna ve stínech vysokého lesa v pozadí. Mladík nedokázal rozeznat žádné rysy, které by mu napověděly, zda jde o zvíře, nebo o člověka. Neviděl žádné oči, ale byl si jistý, že ho z toho tichého shluku pozorují číhající oči. Počtvrté se s padající tmou ta bytost připlížila k okraji lesa – počtvrté za ty tři strašné týdny, které strávil na této opuštěné pláži, vyvržen vlnami na břeh, s hrůzou sledoval, jak na okraji lesa číhá stínová postava.
Nikdy ho nepronásledovala, ale protože strach činil jeho představivost chorobně citlivou, zdálo se, že se s přibývajícím večerem stále více přibližuje – čekala na okamžik, kdy se nebude mít na pozoru.

Waldo Emerson Smith-Jones nebyl příliš odvážný muž. Vyrůstal v nádherném domě svých předků na břehu zálivu Back Bay v prostředí přehnané sofistikovanosti a přehnaného intelektualismu. Byl naučen pohrdat vším, co zavánělo fyzickou silou – vším, co bylo necivilizované, surové, primitivní. Celý jeho svět – on a jeho milující matka – a jejich splněná přání. Ve svých jednatřiceti letech byl Waldo živoucí encyklopedií.

Třásl se strachy a ustoupil na okraj vody, co nejdál od děsivého lesa. Studené krůpěje potu se táhly každým pórem jeho téměř sto devadesát centimetrů dlouhého těla. Hubené ruce a nohy se mu třásly, jako by byl nachlazený. Zakašlal. A kdo za to může? Právě jeho kašel, který ho přinutil vydat se na tuto náročnou plavbu. Když se krčil na písku a s očima vytřeštěnýma hrůzou zíral do temné noci, po seschlých bledých tvářích se mu kutálely velké slzy. Jen s obtížemi ovládal téměř nepřekonatelnou touhu křičet. V hlavě se mu honila zbytečná lítost, že nezůstal doma a nečekal na strašlivou smrt, kterou mu lékař předpověděl a která by byla alespoň klidná, a ne tak hrozivý násilný konec, jaký mu nyní hrozil. Tento letargický pán z jižního Pacifiku zvedl nohy a natáhl se na písek, protože se stáhl tak daleko od děsivé tmy, jak jen mu to oceán dovolil. Prchavé minuty se protáhly v nekonečné hodiny. Nervové vypětí křehkého muže způsobilo, že o půlnoci upadl do milosrdného bezvědomí.

Druhý den ráno ho probudily teplé sluneční paprsky, ale to mu dodalo odvahu jen trochu. Teď se k němu sice nemohl někdo nepozorovaně připlížit, ale mohl by přijít, protože slunce by ho nechránilo. V nejlepším případě by na okraji lesa mohla číhat nějaká divoká šelma. Ta myšlenka ho ochromila natolik, že se neodvážil jít do lesa natrhat ovoce, které bylo základem jeho stravy. Z břehu si nabral několik soust mořské potravy, ale to bylo vše. Ten den strávil stejně jako předchozí dny hrůzy střídavě pohledem na oceán a na okraj lesa v očekávání, že na jedné straně uvidí loď a na druhé strašlivou smrt, která se může každou chvíli vynořit z temnoty.

Praktičtější a odvážnější člověk by si zřídil nějaký přístřešek, v němž by mohl v relativním bezpečí a pohodlí přespat, ale Waldo Emerson byl vychováván v nestřídmém intelektuálním prostředí –

praktickým činnostem se nevěnoval. Vědomosti byly samozřejmostí a vše ostatní bylo vulgární a brutální. Bylo zvrácené si myslet, že by někdo ze Smith-Jonesů někdy potřeboval vzít do ruky byť jen nůž. Od chvíle, kdy ho obrovská vlna smetla z paluby parníku a téměř zardoušeného a svíjejícího se ho vyvrhla na tuto drsnou pláž, koukal Waldo Emerson strnule na slunce, které jakoby plulo k západnímu obzoru. Když zapadlo, mladík se začal bát a upíral oči na místo, kde se předešlé noci objevil stín.

Měl pocit, že už nemůže vydržet další noc mučení, kterému byl vystaven už čtyři noci. Začal si myslet, že se zbláznil, a začal se třást. Otočil se zády k lesu, posadil se a snažil se podívat na moře, ale slzy, které se mu kutálely po tvářích, mu zastřely oči, takže nic neviděl. Nakonec to už nevydržel, náhle vyděšeně vydechl a otočil se směrem k lesu. Nebylo to nic neobvyklého, ale přesto se zhroutil jako dítě a vzlykal samotou a strachem. Po chvíli, kdy se ovládl, využil příležitosti a podruhé zkontroloval míhající se stíny. Hned po prvním pohledu se mu z bledých rtů dral tichý výkřik.

Ten tvor tam zase byl!

Tentokrát se mladík nevrhl na zem, ale zůstal stát, s vykulenýma očima zíral na nezřetelnou postavu a ze zkroucených rtů mu unikal jeden výkřik za druhým.

Jeho mysl byla otřesena.

Při prvním drastickém výkřiku se tvor, ať už to bylo cokoli, zastavil, a když se výkřiky opakovaly, odplazil se zpět do lesa. Waldo Emerson si v mžiku svých slábnoucích myšlenkových schopností uvědomil, že by raději hned zemřel, než aby se odvážil čelit se svým strašlivým strachem tomu záhadnému tvoru. Náhle se rozhodl vrhnout se vpřed a ukončit tak mučivé napětí.

Myšlenka následovala čin, a tak se s křikem vydal bezhlavě k bytosti, která se mihla v lese. Když se rozběhl, otočil se a utíkal hlouběji do lesa. Waldo Emerson běžel jako smyslu zbavený, poté zpomalil a jeho dlouhé, hubené nohy se prodíraly křovím, které mu drásalo seschlé tělo. Vřískal – byly to uši drásající skřeky, které končily táhlým vytím podobným spíš vlčímu než lidskému. A tvor prchající před ním teď také křičel.

Waldo Emerson byl nejprve poháněn šílenou touhou čelit smrti a získat klid zapomnění z jejího krutého sevření, ale pak začal pronásledovat křičící bytost před sebou z úplně jiného důvodu. Teď chtěl společnost. Bál se, že se mu tvor vysmekne z rukou a on zůstane sám v srdci tohoto ohavného lesa. Uprchlík mu pomalu, ale jistě unikal a Waldo Emerson si to uvědomoval a snažil se k němu dostat ještě usilovněji než kdy jindy. Už neřval, protože během namáhavé fyzické námahy mu přerývané dýchání vyčerpávalo všechny síly ze slabých plic. Náhle se ocitli na malé, měsícem osvětlené mýtině, na jejíž protější straně se zvedal vysoký skalní hřeben. Uprchlík se k němu rozběhl a po chvíli zmizel, jako by ho pohltila horská stěna. Jeho zmizení bylo stejně děsivě záhadné jako jeho samotná bytost a mladík zůstal stát ohromený a zoufalý.

Když honička ustala, začala protireakce a Waldo Emerson se třesoucí se a zkoprnělý zhroutil na úpatí útesu. Přemohl ho záchvat kašle a pak ležel ve stavu bolestné předtuchy a krajní hrůzy, dokud ze samé slabosti neupadl do hlubokého spánku.

Když se probudil, bylo už bílé světlo – ztuhlý, seschlý, zkřehlý, hladový a zubožený, ale přesto svěží a při smyslech. Nejdřív ho napadlo, že jeho žaludek křičí hlady, ale jen s obtížemi přinutil svůj ubohý mozek, aby nasměroval své kroky do lesa, kde bylo plno

ovoce. Při sebemenším zvuku se zastavil, napjatě naslouchal a byl připraven utéct. Kolena se mu třásla tak silně, až o sebe klapala, ale nakonec vstoupil do šera a brzy si do úst strkal zralé ovoce.

Natáhl ruku, aby upustil trochu lahodného ovoce, a sebral ze země kus ulomené větve, která byla asi deset centimetrů silná, ale nahoře měla v průměru jen tři centimetry. Byl to první praktický čin Walda Emersona od chvíle, kdy ho moře vyvrhlo na břeh jeho nového domova – ve skutečnosti to byl pravděpodobně nejpraktičtější čin v celém jeho životě.

Waldo nikdy nesměl číst romány, ani jimi nechtěl ztrácet čas a ochuzovat si jimi mozek. Ani v hluboké zásobárně informací, které nashromáždil, nenašel nic, co by mu pomohl snášet podmínky, které ho nyní obklopovaly. Waldo samozřejmě věděl, že existují takové věci jako žebříky, a že kdyby je měl, mohl by s nimi získat ovoce, na které by rukama nedosáhl. Ale to, že mohl lahůdky shazovat na zem pomocí ulomené větve, mu připadalo jako skutečně úžasný vynález – cenný přírůstek do pokladnice lidského poznání. Ani sám Aristoteles nikdy neuvažoval praktičtěji.

Waldo udělal první krok ve svém životě k osobnímu duchovnímu rozkvětu, až dosud byly jeho vjemy, myšlenky a dokonce i činy vypůjčené z plesnivých spisů starých mudrců nebo řízené bezchybnou myslí jeho panovačné matky. A teď se držel svého vynálezu, jako se dítě drží nové hračky. Vrátil se z lesa na mýtinu a vzal si s sebou hůl. Rozhodl se pokračovat v pronásledování tvora, který mu předešlé noci vyklouzl z rukou. Bylo by skutečně vzrušující vidět tvora, který se ho bojí. Za celý svůj život si nikdy nedokázal představit, že by před ním nějaký tvor mohl ve

strachu utéct. V mladíkově hrudi se vzedmul pocit vzrušení, když se mu v hlavě začala rodit tato myšlenka.

Mohlo se ve Waldově dlouhém, vytáhlém těle odrážet slabé zachroptění, když směřoval své kroky k útesu? Smrt takové myšlence! Hrdý na fyzickou zdatnost obyčejného člověka! Dlouhá řada Smith-Jonesů by vstala z hrobů a roztrhala své rubáše, kdyby něco takového bylo naznačeno. Waldo dlouho chodil sem a tam po úpatí útesu a hledal únikovou cestu, kterou včera v noci uprchl. Tucetkrát obešel jasně viditelnou stezku, která se klikatila po skalnatém úbočí, ale Waldo neměl o cestách ani ponětí – jen se podíval, jestli nevidí schody nebo dveře. Nenašel nic, ale náhodou narazil na stezku, a přestože mu zjevné známky jejího použití nic neříkaly, vydal se po ní z toho prostého důvodu, že nikde jinde na celém vrcholu útesu neobjevil nic lepšího.

Po chvíli došel k úzkému úžlabí, v němž se cesta ztrácela. Shora spadly volné balvany, zaklíněné mezi stěnami u dna, takže zůstala jen malá jeskynní prohlubeň, do níž Waldo nahlédl.

Nebylo tam nic vidět, ale uvnitř byla tma a strašidelné prostředí. Waldovi vyrazil na čele studený pot a začal se třást. Pak se otočil a podíval se do lesa. Představa, že by tam měl strávit další noc, ho téměř zdrtila. Ne! Tisíckrát ne! Jakýkoli osud byl lepší než tenhle a po několika marných pokusech se nakonec nacpal do malého otvoru. Ocitl se na stezce mezi dvěma skalními stěnami, které se před ním strmě zvedaly. Skrz mezery, které nezaplnily kameny a štěrk, tu a tam vykoukla modrá obloha.

Každému jinému člověku by bylo jasné, že rokle byla udržována lidmi, že byla používána jako průchod, ne-li příliš často, pak dost často na to, aby stálo za to odklízet rozpadající se balvany,

které musely padat shora. Kam cesta vedla a co Waldo očekával na jejím druhém konci, neměl nejmenší tušení. Jeho představivost nebyla bujná. Ale lezl dál v naději, že konečně najde tvora, který mu předešlé noci proklouzl mezi prsty. Když se na krátký okamžik objevil na měsíční mýtině, když prchal, Waldovi se zdálo, že se nápadně podobal člověku, ale tím si nebyl jistý. Nakonec ho cesta náhle přivedla na denní světlo. Obě stěny byly jen o málo vyšší než on a po chvíli se vynořil z rokle na širokou, krásnou náhorní plošinu. Před ním se rozprostírala široká travnatá plocha a za ní se zvedala řada mohutných kopců. Mezi nimi a ním byl lesní pás.

V hrudi Walda Emersona Smith-Jonese pulzoval nový pocit. Byl to trochu podobný pocit, jaký musel zažít Balboa, když se poprvé podíval na mohutný Tichý oceán z vrcholu pohoří Sierra de Quarequa. Při pohledu na tuto novou a nádhernou krajinu zvlněných pastvin, vzdálených lesů a rozeklaných kopců na chvíli téměř zapomněl na své obavy. A povzbuzen tímto momentálním dojmem se vydal přes planinu, aby prozkoumal co je za lesem. Pro klid Walda Emersona bylo dobré, že neměl ani tušení, co se tam venku děje. Země bez civilizace – bez měst, vesnic a lidí, kteří se chovají stejně jako Bostoňané a dodržují stejné zvyky – pro něj byla nemožná představa. Při chůzi se úzkostlivě rozhlížel na všechny strany a hledal známky lidského obydlí – plot, komín, cokoli, co postavil člověk, ale marně.

Na okraji lesa se zastavil; bál se proniknout korunami stromů klonící se k zemi. Když však viděl, že les je řidší než na břehu a že je tu málo keřů, sebral dost odvahy, aby nesměle vykročil vpřed. Opatrně se po špičkách plížil hájem bez stromů, každých pár minut se zastavil, aby se zaposlouchal, připravený při prvním náznaku

nebezpečí vykřiknout a utéct přes planinu. Navzdory svému strachu se dostal na druhou stranu lesa, aniž by zahlédl nebo zaslechl cokoli podezřelého, a když opustil divoké stíny, ocitl se kousek od náhlé bílé skalní stěny s četnými jeskynními ústími jako otvory ve včelím úlu. V dohledu nebyl jediný živý tvor a nápadně umělé uspořádání jeskyní nenapovídalo nepraktickému Waldovi, že by se mohlo jednat o obydlí divokých lidí. Stále ještě pod vlivem objevitelského ducha se vydal přes mýtinu směrem ke skále, aniž by zapomněl na svůj současný žalostně děsivý stav. Jeho oči a uši vnímaly nebezpečí, které na něj číhalo, a po každých několika krocích se nesměle zastavil, aby si prohlédl okolí.

Jednou, když se takhle zastavil v polovině lesa na skále, zahlédl za sebou mezi stromy tichý pohyb. Chvíli stál na místě, zíral jako přimrazený a nemohl se rozhodnout, zda se mýlí, nebo zda skutečně viděl nějakého tvora pohybujícího se v lese. Už měl pocit, že se mu jen zdálo, že něco viděl, když se náhle zpoza kmene stromu vynořilo velké chlupaté stvoření podobné člověku.

Divocí lidé

Bytost byla nahá, jen kolem pasu měla kožený řemen, který obepínal kus roucha. Jestli Waldo na příchozího hleděl s údivem, musel i on vzbudit zvědavost v mysli chlupatého muže, protože pohled, který se divochovi naskytl, byl pro něj vskutku zvláštní, stejně jako jeho vzhled pro civilizovaného Bostoňana. A Waldův vzhled byl skutečně překvapivý. Výšku sto devadesáti centimetrů zdůrazňovala jeho neobvyklá štíhlost; jeho šedé oči vypadaly slabě a napjatě uprostřed zapálených kruhů, které je lemovaly, způsobené nedostatkem spánku a velkým pláčem. Žluté vlasy měl rozcuchané a potřísněné blátem a krví. Krvavé skvrny měl i na špinavých a potrhaných kalhotách. Z košile mu zbyly jen potrhané proužky, které kolem něj držely jen za límec.
Když bezmocně zíral na ohavné stvoření, které na něj zíralo z lesa, podlomila se mu čelist, podlomila se mu kolena a zdálo se, že se strachy zhroutí k zemi. Pak se ten strašlivý muž přikrčil a začal se k němu opatrně plížit.

S bolestným zasténáním se Waldo otočil a utíkal k útesu. Spěšný pohled za sebe přinutil vyděšeného uprchlíka k další sérii výkřiků, protože to znamenalo, že ho ten odporný muž pronásleduje a že ho navíc pronásledují desítky stejně odporných tvorů.

Waldo běžel ke skále jen proto, že byla přímo od jeho pronásledovatelů. Netušil, co udělá, až dorazí ke kamenné zdi – byl příliš vyděšený, než aby o tom přemýšlel. Pronásledovatelé ho dohonili; jejich divoký křik se mísil s jeho šíleným křikem a pobízel ho, aby běžel tak rychle, že se mu o takové rychlosti ani nesnilo. Jak běžel, kolena se mu při každém zběsilém skoku zvedala k ramenům; levou ruku měl nataženou přímo před sebe a ohmatával s ní vzduch, jako by se snažil vytáhnout dopředu, zatímco pravou rukou, stále svírající hůl, kreslil šikmý kruh jako lopatky vířícího větrného mlýna. Když se Waldo pohyboval, byl na něj zajímavý pohled.

Na úpatí útesu se na chvíli zastavil, rozhlédl se a hledal únikovou cestu. Nyní však viděl, že pronásledovatelé jsou rozptýleni napravo i nalevo, takže mu nezbývalo než se vydrápat nahoru po závratné skalní stěně. Za ní vedly úzké stezky od římsy k římse.

Místy se do vertikálních úseků dostávalo po hrubých žebřících z jedné jeskynní vrstvy do druhé. Ale z pohledu Walda se zdálo, že zeď před ním je nemožné přelézt. Když se pak znovu ohlédl, uviděl, že se pronásledovatelé rychle blíží, vrhl se na vrchol skály, kde se zdálo, že nikdo není, zoufale se jí držel prsty na rukou i nohou. Ve šplhání mu bránila hůl, kterou stále držel v ruce a které se nevzdával ani teď. Bylo by však těžké říct, proč si ji nechal, kdyby to nebylo proto, že jeho pohyby byly nyní zcela mechanické, protože v jeho mysli nebylo místo pro nic jiného než pro strach. První jeskynní muž byl hned za ním, ale přestože divoch po celoživotním tréninku získal hbitost opice, překvapilo ho, že se nepřirozeně rychlý křičící Waldo Emerson vytáhl nahoru. Téměř v polovině stěny se však k němu přiblížil chlupatý pařát.

Právě se nacházel v nebezpečné pozici, když šplhal po uvolněných a kymácejících se žebřících – jen o málo víc než malých kmenech stromů nejistě položených na kolmém svahu útesu, když se k němu nejbližší pronásledovatel dostal tak blízko. Na vrcholu žebříku však zasáhla náhoda, která Walda alespoň na chvíli zachránila. Vtom se vyškrábal na mírnou římsu z příšerně kluzkého sloupu. V rozčilení omylem provedl trik, který by vynalézavý člověk udělal záměrně. Když se vytáhl na římsu, odkopl žebřík směrem ven. Po vteřině kymácení se jeho pronásledovatel zřítil ze skalnatého svahu a smetl ostatní členy pronásledující smečky. Zpod Walda se ozval zuřivý výkřik, ale ani neotočil hlavu, aby si uvědomil své momentální štěstí. Stoupal nahoru, až nakonec stanul na horní římse s hladkou rovnou stěnou táhnoucí se až k vrcholu skály vzdálené asi osm metrů. Několikrát se marně snažil uhladit povrch směrem vzhůru a škrábal po něm nehty v šílené snaze vyšplhat ještě výš.

V temné jeskyni napravo od něj byl malý otvor, ale on si ho nevšímal – jeho mysl myslela jen na jediné: uniknout ze spárů hrůz, které ho ohrožovaly. Nakonec mu však v pološíleném mozku svitla jistota, že nastal konec – už nemůže uniknout – za pár minut ho tu zastihne smrt.

Otočil se a uviděl pod sebou skupinu jeskyňářů, kteří na místa, kde spadli, pokládali nové žebříky. V příštím okamžiku se začali plazit za ním. Nad nimi stál na úzké římse mladík, který hřímal a šklebil se jako šílenec. Nyní se jeho žalostné výkřiky střídaly s chmurným kašlem způsobeným velkou námahou. Slzy se mu kutálely po strhaném obličeji a kreslily křivé, špinavé šmouhy. Kolena se mu klepala o sebe tak prudce, že sotva stál na nohou, a tvář tak zbabělé postavy viděl první jeskynní muž, když se

vyškrábal, aby nahlédl na římsu, na níž stál Waldo. V hrudi Walda Emersona Smitha-Jonese však náhle zajiskřil, téměř potlačené generacemi mužné přehnanosti a mírně pokulhávající civilizace – instinkt bránit se silou. Dosud se snažil zachránit pouze útěkem

Rozzuřený strachem ze smrti zvedl svou větev, švihl s ní vysoko nad hlavu a zasadil silnou ránu přímo do nechráněné lebky útočníka. Na místě padlého divocha se objevil jiný – i on šel k zemi s rozbitou hlavou. Waldo se teď pral jako zvíře chycené v pasti, křičel a nesouvisle blábolil. Ale už neplakal. Nejprve se zděsil krvavé, ničivé stopy, kterou jeho nešikovná zbraň udělala. Jeho přirozenost se při pohledu na krev zachvěla, a když uviděl krvavé, rozcuchané vlasy, které se mu lepily na hůl, uvědomil si, že to byl on, Waldo Emerson Smith-Jones, kdo zasadil rány, které je proměnily v lepkavou, nechutnou šmouhu, přemohl ho odpor a málem se zapotácel. Boj byl na několik minut přerušen a jeskynní lidé se shromáždili v jedné skupině dole, třásli pěstmi na Walda a křičeli výhrůžky a zastrašování. Mladík je pozoroval a jen stěží chápal, že on sám se postavil divochům a odrazil jejich útok.

Byl ohromený a vyděšený, ani ne tak kvůli tomu, co udělal, ale protože cítil podivnou, nevysvětlitelnou pýchu, že dokázal ty tvory porazit v boji. Co by asi řekla jeho matka, kdyby právě teď viděla svého mazlíčka? Náhle se Waldo otočil na stranu a uviděl, jak se za ním z temné jeskyně, před kterou bojoval, plazí nějaký tvor. Jakmile si to uvědomil, rozmáchl se holí, zasadil novému nepříteli vražednou ránu a zároveň se otočil čelem k němu. Tvor uskočil dozadu a rána, která by mu rozdrtila lebku, prosvištěla jen o vlásek od obličeje. Waldo už neudeřil a na čele mu vyrazil studený pot, když si uvědomil, že mladou dívku málem zavraždil. Ta se nyní

krčila u ústí jeskyně a vyděšeně si ho prohlížela. Waldo zvedl svůj ošuntělý klobouk a nízko se uklonil.

„Promiňte. Neměl jsem tušení, že je tu nějaká žena. Ještě že jsem do vás nevrazil."

Buď ji uklidnil jeho tón, nebo jeho chování, protože s úsměvem vyšla z jeskyně na římsu vedle něj. Když se vynořila, Waldovi se po tváři, krku a uších rozlil horoucí ruměnec. S nervózním zavrčením se otočil a začal si pozorně prohlížet vzdálenou krajinu. Brzy se však kradmo ohlédl za sebe. Hrozné! Stále tam byla. Znovu si nervózně odkašlal.

„Promiňte. Ale – hm – tak – vy – já – jsem – trochu divný, jak vidíte. Neměla byste se raději vrátit dovnitř – hm – a obléknout se?"

Dívka neodpověděla, a tak se k ní Waldo musel znovu otočit. Neznámá se na něho usmála. Waldo se ještě nikdy v životě necítil tak strašně trapně jako teď – s morálním zděšením si uvědomil, že ona vůbec ne. Znovu ji oslovil a ona mu konečně odpověděla, ale jazykem, kterému nerozuměl. Ani v nejmenším se nepodobal žádnému jazyku, ať už modernímu, nebo mrtvému, který Waldo znal, a přesto je všechny více či méně dobře znal, zejména ty mrtvé.

Pak už se na ni nikdy nepokusil podívat, protože si uvědomil, že musí vypadat velmi směšně. A brzy si jeho pozornost vyžádaly důležitější věci – jeskynní lidé začali znovu útočit. Tentokrát si s sebou přinesli kameny, a zatímco je někteří na Waldu házeli, jiní se snažili vtrhnout do jeho obranného postavení. Ona utekla zpět do jeskyně, ale za chvíli se vrátila a v náručí nesla kamenné zbraně a náčiní. Měla neobvykle velkou věc, do které strčila tlouk a několik menších kusů kamene. S vyplazeným jazykem je hodila k Waldovi. Zpočátku nechápal, co tím sleduje. Brzy vzala do ruky imaginární

kámen a házela ho po tvorech poskakujících dole, pak ukázala na předměty, které přinesla a na Walda. Nyní Waldo pochopil. Byla tedy na jeho straně. Nechápal proč, ale byl tomu rád. Poslechl její naléhání, vzal několik malých kusů kamene a mrštil je po útočnících. Ale Waldo nebyl příliš dobrý střelec. Nyní pilně sbírala kameny, které jeskynní lidé naházeli na římsu, a nosila je na hromádku vedle Walda.

Tu a tam se stalo, že se mladík trefil, a pak se z dívky vyrazil radostný výkřik – zatleskala a poskočila radostí. Zanedlouho Waldo ke svému překvapení pocítil, že mu tyto potlesky sladce drásají uši. A pak začal lépe mířit. Uprostřed toho všeho se mu v mysli vynořil obraz matky, která mu byla oddaná, a nešťastné skupiny bystrých mladých lidí, které kolem sebe vždycky shromažďovala. Waldo pocítil nové bodnutí hrůzy, když si zkusil představit, co by cítili, kdyby ho teď pozorovali, jak stojí na závratné skalní římse vedle téměř nahé dívky a hází kameny na chlupaté lidi, kteří se pod nimi zmítají a křičí vzteky. Bylo to děsivé. Hrudí mu projela silná vlna hněvu a ponížení. Vyčítavě se otočil a pohlédl na nestydatou mladou ženu za sebou – neměla by si myslet, že je příznivcem takových brutálních a vulgárních praktik. Jejich oči se setkaly – Waldo v nich spatřil jiskru nadšení, chuť do života a kamarádství, jaké nikdy předtím neviděl v očích žádného smrtelníka. Pak rozrušeně ukázala na okraj římsy.

Waldo se tam podíval.

Obří jeskynní tvor se, aniž by si toho všiml, téměř vplížil do jejich útočiště. Byl jen pár metrů pod nimi, a když vzhlédl, Waldo mu přímo do obličeje shodil dvacetikilový balvan. Mladá žena ze

sebe vydala malé, radostné zvolání a Waldo Emerson Smith-Jones se k ní s širokým úsměvem na tváři otočil.

Malý ráj

Divoši přestali bojovat – alespoň prozatím. Jeskynní muži se však celé odpoledne potloukali u paty skalní stěny a čas od času na dvojici nad sebou pokřikovali urážky. Na to dívka přirozeně zareagovala. Někdy ukazovala na Walda a divoce gestikulovala, nepochybně líčila, jaký strašný masakr jim připraví, pokud ti dole neodejdou a nenechají je na pokoji. Když si mladík uvědomil význam jejích gest, hrudník se mu nafoukl něčím, čeho se obával, že je to pocit pýchy vyvolaný brutálním, primitivním, vulgárním fyzickým stavem.

Jak den pokračoval, Waldo měl velký hlad a žízeň. Dole v údolí spatřil malý potůček, čistý a krásný, tekoucí na jih. Pohled na něj a na zralé jedlé plody, které se třepotaly na okraji lesa, ho přiváděl téměř k šílenství. Gestem se zeptal, jestli má dívka také hlad, protože teď se na ni mohl dívat bez jakýchkoli vnějších známek nelibosti. Přikývla, ukázala na zapadající slunce a vysvětlila mu, že se půjdou najíst až po setmění. Do soumraku jeskynní lidé neodešli a Waldo se chtěl s velkou chutí vydat dolů, přestože útočníci byli nablízku. Protože ona mu tak zjevně dávala najevo, že ho považuje za nepřemožitelného bojovníka, byla jeho mysl zmítána protichůdnými pocity, bázlivostí a nevysvětlitelnou touhou ukázat

se pro ni v příznivém světle a dokázat svými činy, že její důvěra je oprávněná.

Pro Walda bylo úžasné, že v něm někdo mohl vidět silnou osobnost a pevné útočiště. A jeho samotného hlodalo jemné podezření, že toto hodnocení ho možná připravuje na ty nejtrapnější situace. Zároveň ho zajímalo, jestli je dobrá běžkyně; doufal, že ano. Vyčkali do večera. Blížila se půlnoc, když mu jeho partnerka vysvětlila, že je čas jít na večeři. Waldo doufal, že půjde napřed, ale ona se k němu strašlivě přitiskla a zůstala stát. Najednou ho nechtěla pustit.

Nezbývalo mu tedy nic jiného, než se pokusit sešplhat jako největší hrdina dolů, ale kdyby svítilo slunce, odhalilo by velmi bledého hrdinu, který s vytřeštěnýma očima opatrně sklouzl z okraje římsy na špičkách nohou a snažil se nahmatat oporu. Dívka ho následovala. Když sešplhali k polovině stěny, vyšel nad lesem měsíc – velký tropický úplněk, který osvětloval útes téměř stejně jasně jako slunce. Světlo ze svitu měsíce proniklo do ústí jeskyně, kam Waldo právě dorazil, a vyděšený mladík spatřil velkého chlupatého tvora, který spal necelé tři metry od něj.

Když se na něj podíval, otevřely se malé, zlověstné oči a vztekle si ho prohlížely. Waldo sotva potlačil vyděšený výkřik, když se otočil na podpatku a vrhl se dolů ze strmého srázu. Dívka ještě nesestoupila z římsy, která byla nejblíže vrcholu. Musela vycítit, co se stalo, protože když se Waldo otočil, vydala tichý výkřik plný strachu. A ve stejném okamžiku vyskočila obří gorila. Její zděšený hlas zadusil ve Waldovi strach a on poprvé v životě udělal statečný a odvážný čin. Snadno by unikl ze spárů opice do údolí – sám, ale jakmile uslyšel její výkřik, otočil se a vyškrábal se zpátky na římsu,

aby se postavil robustnímu primátovi, který ho mohl rozdrtit jedinou ranou. Waldo Emerson se už netřásl. Jeho nervy a svaly byly pevné, když se obloukem rozmáchl silnou větví a zasadil mu ostrou ránu do zvednuté obranné paže. Úderem zapraskala kost, ozvalo se bolestné zasténání, gorila se zapotácela a dívka skočila k Waldovi z horní římsy a ruku v ruce sestupovali dolů po skalní stěně. Obří zraněná gorila zmizela neznámo kam.

Najednou se z tuctu jeskynních otvorů vynořily vřeštící opičí hlavy, ale prchající dvojice se dostala od nich dřív, než tito tvorové zjistili, co se vlastně stalo. A než se dali do pronásledování, Waldo s dívkou už zmizeli v lese. Ta ho několik metrů vedla přímo do stínu stromů, ale pak se stočila doprava a odklonila se v pravém úhlu od předchozího směru. Dívka ho stále svírala za ruku a ani v nejmenším nezpomalovala, když vcházeli do tmy pod stromy. S neomylnou jistotou běžela černým lesem, jako by cestu osvětlovaly obloukové lampy. Waldo však stále klopýtal a padal.

Hluk z pronásledování brzy utichl; opice se zřejmě vrátila zpět do svých brlohů. Dívka však stále tlačila udýchaného Walda dál, což se lapajícímu po dechu mladíkovi zdálo jako celá věčnost. Brzy však došli k okraji malého potoka, který byl vidět z jeskyně. Dívka začala chodit sem a tam a po chvíli vtáhla svého zachránce za šikmý loket do vody, která mu sahala nad kolena. Vzala ho do koryta potoka, kde byly někdy tak hluboké díry, že stáli úplně pod vodou.

Waldo se nikdy nenaučil krutému umění plavat, a tak by se byl utopil, kdyby ho její silná opálená ruka vždycky nevytáhla, lapajícího po dechu a kašlajícího, z příšerných zákoutí a nakonec, když už se téměř dusil a umíral hrůzou, ho vytáhla do bezpečí na nízký travnatý břeh na úpatí strmého útesu. Útes tvořil další stěnu